

Vänsterpress om USA

– september 2019

Det fortsätter att storma kring president Trump – just nu riskerar han att ställas inför riksrett, för att ha försökt få Ukrainas nyvalde president Zelenskyj att hjälpa till med att sätta dit den demokratiska presidentkandidaten Joe Bidens son (som tidigare haft styrelsepost i ett ukrainskt gasbolag) – syftet är givetvis att misskreditera rivalen Biden.

Och i Trumps kölvatten växer högerextremismen. Men samtidigt växer den amerikanska vänstern som aldrig förr, vilket denna artikelsamling mest handlar om.

Tillägg 3/10: Den 2 september meddelades att Bernie Sanders drabbats av hjärtproblem och tagits in på sjukhus för en akut hjärtoperation. Hur detta kommer att påverka hans fortsatta presidentkampanj är oklart, men självklart är detta oroande.

Se även:

[”Det finns anledning till optimism”](#) (intervju med Noam Chomsky) och [En plan för socialistisk seger i USA](#) av Peter Gowan

Martin Fahlgren 30/9 2018

Innehåll

Internationalen	1
<i>Kan Bernie Sanders kampanj bana vägen för klasskampen?</i>	<i>1</i>
Offensiv	4
<i>Seattle och den socialistiska svallvågen i USA</i>	<i>4</i>
<i>Vad skiljer Sanders och Warren åt?</i>	<i>11</i>
Proletären.....	14
<i>Fox News talar klass – fördöms av Trump.....</i>	<i>14</i>

Internationalen

Kan Bernie Sanders kampanj bana vägen för klasskampen?

Dianne Feeley

Internationalen 26/9 2019

Bernie Sanders kampanj för fyra år sedan satte för första gången på generationer socialismen på USA:s politiska agenda. Nu kampanjar han igen och förklarar vad en ”demokratiskt socialistisk” vision betyder, till att börja med bygga massrörelser och stöda fackföreningar och facklig organisering. Det vore att blunda om vi ignorerar hur Sanders plattform och dynamik har förändrat den politiska diskussionen i hela landet, menar Dianne Feeley från den socialistiska organisationen Solidarity i USA.

Bernies vision skiljer sig på flera sätt från andra som ställer upp i Demokratiska partiets primärval. För det första accepterar inte Sanders ekonomiskt stöd från företag. Bernie har byggt en finansieringsmodell som grundas på små donationer, och han fortsätter att bygga denna bas. Ingen tänkte på att det gick att göra förrän han gjorde det!

För det andra organiserar han sig oberoende av Demokratiska partiets politiska apparat och välkomnar stöd från andra självständiga organisationer som ”Labor for Bernie” och DSA:s [Democratic Socialists of America] kommittéer.

För det tredje skisserar han en plattform som är inriktad på de arbetandes behov, de som under det senaste kvartssekleet har drabbats av ökande ojämlikhet. Till skillnad från andra politiker som i det oändliga identifierar ”medelklassen” som sin publik. Bernie talar om arbetande människors behov och önskningsar.

Hans kampanj kämpar för minimilön på 15 dollar och rätt att tillhöra en fackförening. Han ansluter sig i själva verket till demonstrationer och uppmanar också sina anhängare att göra det.

Hans plattform för rättvisa mellan raser för fram ett omfattande program för att få slut på diskriminering vad gäller bostäder, utbildning, sjukvård, arbete, få slut på polisvåld och slut på berövande av rösträtt. Han kräver en omfattande invandringsreform, att deporteringarna ska upphöra och interneringslägren avvecklas, att DACA [Deferred Action for Childhood Arrivals – möjlighet för illegala immigranter som kommit till USA som minderåriga att få uppehållstillstånd – öa] och vägen till medborgarskap ska utvidgas. När han får frågan om vad världens största problem är, svarar han direkt: klimatförändringarna.

För det fjärde har Bernie, till skillnad från alla andra kandidater, en historia som rörelseaktivist ända sedan sin tid på college, då han var medlem i Young People’s Socialist League. Det gör att vi litar på att han talar med större övertygelse än de som har levt sina liv som politiker.

För det femte hävdar han inte att han ska representera de arbetandes intressen, istället vidhåller han att det är omöjligt att tillämpa det program han skisserar utan självständig politisk organisering. I ett tal nyligen pekade han på exemplet med det puertoricanska folket som tvingade guvernör Ricardo Rosselló att avgå, att det är den sortens aktioner som är nödvändiga för att besegra Wall Street.

Ärligt talat kommer jag från en socialistisk tradition som säger att både det Demokratiska och det Republikanska partiet kontrolleras av olika delar av företagseliten. Vi har arbetat för att bygga självständiga politiska partier, speciellt Labor Party som bildades på 1990-talet, men också socialistiska kampanjer och det Gröna partiet.

Jag tror inte att något av de två ”stora” kapitalistiska partierna, inte ens Demokratiska partiet (som anses vara mer öppet för att inleda förändringar) kan förvandlas till verktyg som kontrolleras av dem som röstar på det. Partiets finansiering och strukturer kontrolleras av företagsvärlden.

Men på grund av det hinder som tvåpartisystemet utgör i ett system där vinnaren tar allt, har ett oberoende tredje parti inte lyckats få någon masspublik i USA.

Det är ett sekelgammalt problem som backas upp av odemokratiska vallagar. De har förstärkts ytterligare efter Högsta domstolens utslag 2010, där det blev tillåtet för offentliggjorda donatorer att använda obegränsade summor på val, och även med omfattande användning av partisk valkretsindelning som med hjälp av ny teknologi har gjorts mer exakt. Det är uppenbarligen inte överhängande aktuellt med någon brytning med tvåpartisystemet.

Sanders har i årtal ställt upp som oberoende men har avstått från att bygga ett parti, och han har utvecklat en strategi där han ställer upp på Demokratiska partiets vallista till primärvalen samtidigt som han vägrar att ta emot ekonomiskt stöd från företag och håller sig ganska oberoende från partiets strukturer. Eftersom Vermont inte dokumenterar partitillhörighet är Sanders tekniskt en oberoende kandidat som nomineras av Demokratiska partiet. Denna nyskapande taktik har fått stöd från personer som är engagerade i sociala förändringar – men även om den är användbar på kort sikt, så är möjligheterna med den diskutabla.

Även om en del blev besvikna på att Bernie 2016 höll sitt löfte att stöda den kandidat från Demokratiska partiet som vann primärvalen, så gjorde han faktiskt bara det han hade lovat att göra. Jag tror inte att han skulle ha fått lov att ställa upp i Demokraternas primärval om han inte hade gjort det. Det var den sorts kompromiss han var tvungen att göra.

En del trodde att Bernie nu under sin andra kampanj skulle röra sig mot ”mitten”, men intressant nog stakar han ut ett mer fullständigt socialdemokratiskt program. När han lyfte fram behovet av en ekonomisk grundlag så startade han en intressant diskussion.

Han poängterar att politisk demokrati utan ekonomisk demokrati inte ger så mycket mer än en möjlig rätt att rösta. Även om den rätten är viktig, speciellt för de som har berövats rösträtt, så ger det i sig själv inte så mycket trygghet i ens liv eller för ens familj.

Det Bernies kampanj gör, speciellt för den socialistiska vänstern, är att den ger oss en större plattform där vi kan skissera vår egen socialistiska vision av samhället. Han pekar på verkligheten, att det äger rum en kamp mellan arbetarna och företagen. Han stöder och försvarar fackföreningar och program (till att börja med Medicare för alla) som gör att det folk behöver för sina liv inte längre är varor.

Den visionen ger kraft åt en del av hans mindre förslag. Exempelvis lade Bernie och Alexandria Ocasio-Cortez, kongresskvinna för NY-14 (Bronx och Queens), fram ett lagförslag att posten ska utfärda postanvisningar som den brukade göra.

Det finns många miljoner människor som är beroende av system för att kvittera ut pengar som kostar skjortan bara för att de saknar ett bankkonto. Det är en enkel reform, men med konsekvenser inte bara för fattiga människor, utan den stärker också arbetarna i den offentliga sektorn, varav majoriteten är kvinnor och afroamerikaner.

Vad har detta enkla med socialismen att göra? Det sätter folks behov före de penninghanterande företagens jätteprofiter. Det betyder något i dagens nyliberala, av företag skövlade USA.

Det stämmer att Bernie inte tar upp frågan om att nationalisera industrin under arbetar- och samhällskontroll, och hans motstånd mot USA:s krig utomlands rannsakar inte den

amerikanska imperialismens roll i världen – frågor som den oberoende socialistiska vänstern behöver ställa i förgrunden. Men hans program – stöd till arbetarnas rättigheter, utvidgning av Medicare till alla, slut på fossilbränsleekonomin och kravet att kvinnor ska få kontrollera sin egen kropp – kan bara genomföras om miljontals mobiliserar på gatorna.

Demokratiska partiet betraktar inte Sanders som ”tillförlitlig”, och det kommer ännu en gång att hitta sätt att hindra honom från att erövra deras plats på valsedeln. Så blev det 2016 och jag tror att det blir samma sak nu. Den här gången finns det i själva verket ett överskott på kandidater, så delegaterna kommer att kunna ”plocka” från en hel massa – vare sig det är Elizabeth Warren, som upprepar en hel del av hans program, eller någon mycket närmare mitten, som Kamala Harris eller Joe Biden.

Om nu Sanders kommer att stoppas igen, vad är det då för vits att stöda honom vid primärvalen? Kommer inte de erfarenheterna bara att demoralisera hans stöd bland gräsrotterna, i synnerhet om han sedan kommer att stöda den figur som etablissemanget föredrar? Kommer det inte att öka tilliten till Demokratiska partiet?

Allt det är förstås möjligt, precis som det är möjligt att Trump blir omvald. Men det är talande att DSA vid sin kongress i augusti röstade för att inte stöda någon presidentkandidat om inte Bernie blir nominerad. Det verkar som ett stöd till Bernies kampanj inte kommer att sätta krokben för personer och organisationer i Demokratiska partiet – oavsett vilka val enskilda kommer att göra på valdagen, vare sig de röstar på det ”mindre onda”, progressiva oberoende eller alternativet ett tredje parti.

Det vore att blunda om vi ignorerar hur Sanders’ plattform och dynamik har förändrat den politiska diskussionen i hela landet. Det ger socialister möjlighet att dra in vänner, familj och arbetskamrater i en diskussion som går långt utöver stöd för en viss reform och utan att vi låter som fåfänga drömmare. Denna bredare vision om social, politisk och ekonomisk demokrati är en murbräcka mot det åtstramningsprogram som alla delar av företagseliten kräver.

Även om den inte tar itu med, än mindre löser, det enorma problemet att vi inte har något parti som leds av arbetande människor och i deras intresse, så visar Bernies kampanj icke desto mindre på ett positivt alternativ till företagets makt. Den insikten kommer förstås bara att blomstra om miljontals människor höjer sina röster under kampen för rättvisa.

Låt oss inte lura oss själva: kampen för att få en majoritet att inse att kapitalismens destruktiva natur kan ersättas genom att massorna ingriper, är fortfarande bara i sin linda. Den kan få näring genom daglig kamp i bostadsområdena för rent vatten, bostäder till rimligt pris och högkvalitativa skolor. Den lever i Black Lives Matter och kampen för demokratiskt styrda fackföreningar.

Om vi under denna valomgång kan bända upp ett större politiskt utrymme, så kanske vi kan stärka de rörelser där dessa krav först uppstod. Är inte det poängen med arbetet? Med tanke på de verktyg som vi saknar för närvarande är det osannolikt att vi kan göra mer än att utvidga diskussionen om ekonomisk, politisk och miljö rättvisa. Men ju djupare rötter vi får, desto större är chansen till framgång. Det Bernie för fram, och det socialister måste förstärka, är att förändringar kommer till stånd när miljontals mobiliserar för sig själva och för varandra.

Tidigare publicerad i *Links International Journal of Socialist Renewal* Översättning: Göran Källqvist

Offensiv

Seattle och den socialistiska svallvågen i USA

Ty Moore

Offensiv 7/8 2019

Seattles socialistiska stadsfullmäktigeledamot, Kshama Sawant, är mitt uppe i kampanjen för att bli omvald. Valen består av två delar: Första valomgången den 6 augusti och avgörande mellan de två toppkandidaterna den 5 november. Kshama vann den första valomgången med preliminära 32,75 procent av rösterna och går tillsammans med näringslivs- och storföretagsuppbackade tvåan Egan Orion (som fick 23,74 procent av rösterna) vidare till slutomgången.

Kshama Sawants andra strid för att bli återvald är på väg att bli den dyraste och hårdaste stadsfullmäktigevalkampanjen i Seattles historia. Valkampanjen ställer världens rikaste man, Amazons VD Jeff Bezos, mot en av USA:s mest framträdande marxister.

Bezos siktar på att strama åt Amazons grepp över hans hemstads politiska framtid genom att översvämma valrörelsen med pengar. I och med de politiska aktionskommittéerna (Political Action Committees, PAC:s) finns det inga gränser för hur mycket storföretagen spenderar på valrörelser. Två storföretagsanknutna PAC:s har redan samlat in en bra bit över 1 miljon dollar, med 250 000 dollar bara från Amazon. De flesta av Amazons företagsledningstoppar runt om i världen har ovanpå detta gett personliga bidrag direkt till Kshamas motståndare, vilket indikerar en samordnad ansträngning från den allra högsta toppen inom Amazons globala imperium.

PAC spenderar redan, med valet den 5 november mer än tre månader bort, nästan lika mycket som det som totalt spenderade 2015, ett hittillsvarande rekord. PAC-spenderandet kommer i denna takt framme i november mer än fördubbla siffran för 2015! Amazon och andra storföretag slår på stort i sitt spenderande inom alla sju stadsfullmäktigen i staden i år, men ingen är förvånad över att deras aggressivaste penninginflöde äger rum i distrikt 3 i syfte att besegra Kshama Sawant.

Denna hämningslösa kampanj från storföretagen för att besegra Kshama sporrar en skarp reaktion från arbetande människor, som i rekordstort antal har klivit fram för att försvara sin ledamot i stadsfullmäktige. Redan vår försvarskampanj för Sawant har dragit ihop den största och mest sofistikerade dörrknackningsoperationen i Seattles moderna historia. Kshamas maning till hyresreglering, beskattning av Amazon och andra storföretag för att finansiera en massiv expansion av kommunalt bostadsbyggande och en grön ny giv (Green New Deal) för arbetande människor har fått ett utmärkt gehör.

Kshamas kampanj har, med över 3 000 individuella bidragsgivare – en majoritet av dem Seattlebor – fått in tre gånger mer pengar än vår största konkurrent. Vi har hittills samlat in över 250 000 dollar, mer än dubbelt så mycket som någon annan kandidat i staden har samlat in (PAC:s storföretagspengar ej inräknade), utan att ha tagit emot så mycket som ett nickel från storföretagen. Kampanjen är på väg att lyckas samla in 500 000 dollar, vilket skulle slå alla tidigare rekord för valkampanjinsamlingar till stadsfullmäktigekandidater.

Storföretagsdonationerna riktade mot Sawant, vid sidan om alla de pengar från arbetarklassen som har donerats till hennes försvar, vittnar om den verkliga betydelse som Socialist Alternative har haft i att vrida politiken i Seattle i riktning mot de arbetandes behov och aspirationer sedan Kshama valdes 2013.

Kshama har nu suttit i nästan sex år på sin post, och Seattle har mer än någon annan ort i USA blivit ett levande test för marxismens program och klasskampsstrategi samt för en självständig arbetarklasspolitik. Kshama har vid sidan av sin imponerande lista av segrar på lagstiftningsplanet vunna genom gräsrotskampanjer också mer än någon annan i Seattle utformat en allmän debatt om stadens politik.

I samband med självständighetsfirandet den 4 juli löd förstasidesrubriken i Seattle Times: ”Socialismen står inför ett nyckeltest i Seattles stadsfullmäktigeval.” Samtidigt som Seattle Times förutsägbart nog anslöt sig till Amazon och handelskammaren i att backa upp Egan Orion mot Sawant, erkände artikeln inte desto mindre Socialist Alternatives framgångar: När Sawant ruckade på den rådande ordningen 2013 genom att trycka på för en högre minimilön, blev hon landets kanske mest kända socialist. Hennes framgång pressade den dåvarande borgmästaren till att förhandla fram ett avtal om införandet av 15 dollar i timmen, vilket placerade Seattle i framkant. Resten av landet började hinna ikapp när andra städer genomförde lönehöjningar och när Bernie Sanders, som kallar sig demokratisk socialist, steg fram som 2016 års presidentkandidat.

Amazon har under de två senaste åren intagit en central ställning i politiken i Seattle. Under 2017 spenderade de 350 000 dollar för att köpa borgmästarvalet åt Jenny Durkan, som snabbt återgäldade Bezos genom att orkestrera stadsfullmäktiges avskaffande av ”Amazonskatten” tre månader efter att hon tillträtt. Kshama och Socialist Alternative spelade en central roll i att få igenom denna skatt på de 3 procent största företagen i Seattle, för att betala för en permanent hyresöverkomlig allmännytta och för desperat behövlig service för hemlösa. I syfte att mobba stadsfullmäktige till underkastelse stoppade Amazon bygget av ett av sina innerstadstorn, vilket hotade tusentals jobb, och finansierade en rasande mediakampanj för att få skatten avskaffad. Ställda inför hotet om en storföretagsuppbackad folkomröstning valde alla förutom en av de demokratiska stadsfullmäktigeledamöterna att kapitulera och avskaffade skatten bara en månad efter att den införts.

Socialist Alternatives medlemmar och kampanjvolontärer pekade i tusentals dörrknackarsamtal i distrikt 3 på den massiva ojämlikheten i en region där två av de tre rikaste männen i världen lever sida vid sida med en allvarlig bostadskris.

Hälften av hyresgästerna räknas som ”nedtyngda av höga hyror”, då de betalar över en tredjedel av sina inkomster i hyra för sitt boende. Tiotusentals har, allteftersom hyrorna har stigit med över 70 procent sedan 2010, tvingats ut från staden eller in i hemlöshet. Tältstäder breder trots ständiga polisinsatser hela tiden ut sig i varje bostadsområde. Scener av extrem mänsklig förnedring och desperation utgör nu bakgrunden till vardagslivet i Seattle, vilket främjar en ny våg av rasistisk högerpopulism i staden.

Socialistiska idéer är, efter fyra årtionden av nedgång, nu plötsligt på uppgång i USA. Många av vänsterns centrala politiska krav i USA åtnjuter nu majoritetsstöd, inklusive Medicare for All (avgiftsfri sjukvård), en grön ny giv (a Green New Deal), en minimilön som går att leva på, avskrivning av studieskulder och ett slut på miljardärernas kontroll över politiken. Fyra av tio amerikaner föredrar numera socialism framför kapitalism, inklusive 55 procent av kvinnorna i åldrarna 18-55 år.

Den folkliga förståelsen för vad socialism innebär förblir varierad och brett omdebatterad, även om de socialdemokratiska idéer som förkroppsligas av Bernie Sanders och Alexandria Ocasio-Cortez (AOC) förblir de mest inflytelserika. Det viktigaste draget är dock för marxister i vilken riktning händelseutvecklingen rör sig: Tiotals miljoner inom arbetarklassen, särskilt unga människor, börjar förstå att kapitalismen inte erbjuder någon väg framåt och de letar medvetet efter en väg till att få igenom en grundläggande social förändring.

För de fortfarande små men växande styrkorna inom den socialistiska vänstern, av vilka många är samlade runt Bernies kampanj eller de 60 000 medlemmarna i Democratic Socialists of America (DSA), är den centrala frågan denna: Hur kan vi omvandla detta fortfarande lösa, oorganiserade, men breda stöd för socialistiska idéer till en sammanhållen massrörelse kapabel att bryta storföretagens makt?

Seattle Times kommenterade i januari: ”När väljarna här valde vår första socialist för fem år sedan, var det så ovanligt att det blev en riksnyhet. Men i november [2018] vann 43 socialister runt om i landet, inklusive två i kongressen”. Trumps framträdande och hans högerretorik spelade också en central roll i radikaliseringen av miljontal, särskilt av unga människor.

För marxister består den centrala rollen av socialistiska valkampanjer och valda företrädare i att använda deras positioner som en plattform för att bygga rörelser. Den legitimitet och tillgång till media som följer på att bli invald i politiska församlingar, tillsammans med vår förmåga att påverka lagstiftningen och avslöja de andra politikernas förhållanden bakom lyckta dörrar, bör användas av socialister för att hjälpa till med att höja arbetarklassens medvetenhet, självorganisering och självförtroende till kollektiv motståndskamp.

Innan Socialist Alternative ställde upp med Kshama Sawant som kandidat till stadsfullmäktige 2013 talade ingen av Seattles stadsfullmäktigeledamöter om en minimilön på 15 dollar i timmen i Seattle. Men genom att länka vår valkampanj till de snabbmatsarbetandes strejker som spred sig, med kravet på 15 dollar i timmen på sina arbetsplatser, föddes en stadsomfattande minimilönerörelse. Efter valet lanserade vi 15 Now, en kampanjorganisation med grannskapsavdelningar öppna för alla, som sedan spred sig över landet.

Inom ett år hade den totala oppositionen från Seattles politiska etablissemang omvandlats till att enhälligt rösta för 15 dollar i juni 2014, vilket överför 3 miljarder dollar från storföretagen till Seattles multietniska låglönearbetskraft under det kommande årtiondet. Segern för 15 dollar i Seattle spred sig över USA.

Som uppföljning till den historiska 15-dollarssegern fortsatte Kshama med att använda sin post som ett organiseringscentrum för otaliga kamper, från kampen för att stoppa hyreshöjningar på 400 procent och privatiseringar av allmännyttan i Seattle till att gå samman med den växande urbana ursprungsfolkrörelsen för att göra Seattle till en av de första större städerna att erkänna ”Ursprungsfolkens dag”.

I centrum för Kshamas återvalskampanj 2019 står kampen för en allmän hyresreglering. Vår armé av valkampanjvolontärer öppnar vid kampanjborden runt om på Capitol Hill och i samband med varje dörrknackning i distriktet konversationen med: ”Stödjer du hyresreglering?” Responsen har varit strålande. Inom några få veckors tid undertecknade över 10 000 en namnlista för hyresreglering som cirkulerades av Kshamas fullmäktigepoststab, och över 300 deltog på ett organiseringsmöte den 20 juli.

Precis som vi använde vår kampanj 2013 för att mobilisera masstöd för 15 dollar-kravet, syftar nu Socialist Alternative till att omvandla 2019 års valrörelse i distrikt 3 till en folkomröstning om hyresreglering och beskattning av de rika för att finansiera en massiv expansion av allmännyttan.

Det som särskiljer henne bland praktiskt taget alla de nyinvalda socialisterna runt om i USA är att Kshama Sawant har använt sin kampanj för att främja bygget av ett brett arbetarklassbaserat och socialistiskt politiskt alternativ till Demokraterna. Trots framväxten av vänsterutmanare inom Demokraterna förblir partiet dominerat av storföretagsintressen.

Givet avsaknaden av ett verkligt arbetarklassalternativ lyckas Demokraternas ledare utså en del positiva illusioner om sitt parti, och framgångarna för Sanders 2016 och DSA-kandidaterna sedan dess öppnar en frisk debatt om huruvida Demokraterna kan omvandlas eller inte.

De flesta arbetande betraktar dock fortfarande Demokraterna som det ”mindre onda” i jämförelse med Republikanerna, och opinionsundersökningar visar gång på gång att en majoritet i USA vill ha ett nytt parti. De flesta av de nya socialistiska kandidaterna runt DSA ställer i spåren av Bernie Sanders upp som demokrater, i ett försök att motverka storföretagsdominansen över partiet. Den växande klyftan mellan representantshusets talman Nancy Pelosi å ena sidan och Alexandria Ocasio-Cortez och ”Kvartetten (The Squad)” å andra sidan har kommit att bli det mest synliga exemplet.

Detta återspeglar den tilltagande splittringen mellan Demokraternas huvudsakligen arbetarklassbaserade väljarbas och storföretagskontrollen av partiapparaten. Hela dynamiken skapar villkor för en historisk politisk förskjutning längs med klasslinjer, inklusive splittringar inom Demokraternas stora tältkoalition.

Socialist Alternative har varnat för att försök att omvandla Demokraterna kommer att leda till en återvändsgränd. Vi uppmanar alla socialister och vänsterorganisationer, särskilt DSA med dess omfattande medlemstillväxt, att ansluta sig till oss i förberedandet av grunden för ett brett, arbetarklassbaserat politiskt alternativ. I synnerhet om Bernie återigen blir odemokratiskt blockerad i primärvalen kommer potentialen växa för att bygga upp ett stöd för en utbrytning ur Demokraternas tvångströja och förbereda grunden för ett nytt parti för de arbetande människorna.

På valnatten då Trump blev vald till president uppmanade Socialist Alternative till omedelbar samordning av massprotester i städerna. Kshamas framträdande roll på det nationella planet som en av de mest välkända invalda socialisterna i USA utgjorde en avgörande plattform sprida denna uppmaning ifrån. Över 50 000 över hela landet hörsammade uppmaningen till att demonstrera. Detta växte in i massprotesterna på dagen då Trump svor presidenteden, med miljontals deltagare i de historiska ”kvinnomarschern”, den största protestdagen i USA:s historia.

Trump har upprepade gånger deklarerat att ”Amerika kommer aldrig att bli ett socialistiskt land”. På den allra senaste tiden har Trumps rasande rasistiska, antisocialistiska attacker på fyra nya färgade kongresskvinnor, kända som ”Kvartetten”, satt ett stort nationellt strålkastarljus på Alexandria Ocasio Cortez, Rashida Tlaib, Ilhan Omar och Ayanna Presley. Även om endast AOC och Tlaib identifierar sig som socialister och DSA-medlemmar har de fyra tillsammans blivit den nya ungdomliga vänsterns ansikte som sätter sin särprägel på politiken i USA sedan Trumps framträdande. Kvartettens kraftfulla repliker mot Trumps rasistiska attacker har dominerat nyhetsrubrikerna.

Olyckligtvis har inte, trots att ilskan mot Trump har nått en feberartad topp och en klar och tydlig stämning finns för protester och motståndskamp, vare sig Bernie Sanders eller AOC använt sina enorma offentliga plattformar till att driva kampanjer för det slag av nationellt samordnade massprotester och direkta aktioner som skulle behövas för att driva igenom deras krav.

Att länka ihop uppmaningar till massprotester till försvar för invandrares rättigheter med djärva krav som en federal minimilön på 15 dollar i timmen, kostnadsfri sjuk- och hälsovård (Medicare-for-All) och ett massivt jobbskaparprogram ihopkopplat med en grön ny giv (Green New Deal) – samtliga klasskrav nära förknippade med Sanders, AOC och den nya vänstern – skulle ta oss långt fram på vägen mot ett undergrävande av Trumps väljar- och sympatisörsbas och byggandet av arbetarklassolidaritet mot rasism och fördomar.

Om den socialistiska vänstern och arbetarrörelsen misslyckas med att tillhandahålla en klar och tydlig plan för massaktioner kommer arbetarklassvreden att förbli atomiserad och på det stora hela kanaliseras in i presidentvalet 2020. Detta kommer mestadels ta sig formen av storföretags-Demokraterna mot höger-Republikanerna, vilket lämnar de flesta arbetande utan någon verklig representation, och vidga utrymmet för högerpopulismen att kliva fram. Valnederlaget nyligen för Syriza (en koalition av den radikala vänstern) i Grekland efter deras uppåttstigande till makten och deras påföljande förräderi bör utgöra en varning till den internationella vänstern om följderna av att begränsa vårt program till inomkapitalistiska reformer. De faror som vänstern står inför illustreras också av Corbyns misslyckande med att tillhandahålla en klar klasspolitik i förhållande till Brexit, med minskande entusiasm för honom som följd.

För marxister består den centrala rollen av socialistiska valkampanjer och valda företrädare i att använda deras positioner som en plattform för att bygga rörelser. Den legitimitet och tillgång till media som följer på att bli invald i politiska församlingar, tillsammans med vår förmåga att påverka lagstiftningen och avslöja de andra politikernas förehavanden bakom lyckta dörrar, bör användas av socialister för att hjälpa till med att höja arbetarklassens medvetenhet, självorganisering och självförtroende till kollektiv motståndskamp. Innan Socialist Alternative ställde upp med Kshama Sawant som kandidat till stadsfullmäktige 2013 talade ingen av Seattles stadsfullmäktigeledamöter om en minimilön på 15 dollar i timmen i Seattle. Men genom att länka vår valkampanj till de snabbmatsarbetandes strejker som spred sig, med kravet på 15 dollar i timmen på sina arbetsplatser, föddes en stadsomfattande minimumlönerörelse. Efter valet lanserade vi 15 Now, en kampanjorganisation med grannskapsavdelningar öppna för alla, som sedan spred sig över landet.

Inom ett år hade den totala oppositionen från Seattles politiska etablissemang omvandlats till att enhälligt rösta för 15 dollar i juni 2014, vilket överför 3 miljarder dollar från storföretagen till Seattles multietniska låglönearbetskraft under det kommande årtiondet. Segern för 15 dollar i Seattle spred sig över USA.

Som uppföljning till den historiska 15-dollarssegern fortsatte Kshama med att använda sin post som ett organiseringscentrum för otaliga kamper, från kampen för att stoppa hyreshöjningar på 400 procent och privatiseringar av allmännyttan i Seattle till att gå samman med den växande urbana ursprungsfolksrörelsen för att göra Seattle till en av de första större städerna att erkänna "Ursprungsfolkens dag".

I centrum för Kshamas återvalskampanj 2019 står kampen för en allmän hyresreglering. Vår armé av valkampanjvolontärer öppnar vid kampanjborden runt om på Capitol Hill och i samband med varje dörrknackning i distriktet konversationen med: "Stödjer du hyresreglering?" Responsen har varit strålande. Inom några få veckors tid undertecknade över 10 000 en namnlista för hyresreglering som cirkulerades av Kshamas fullmäktigepoststab, och över 300 deltog på ett organiseringsmöte den 20 juli.

Precis som vi använde vår kampanj 2013 för att mobilisera masstöd för 15 dollar-kravet, syftar nu Socialist Alternative till att omvandla 2019 års valrörelse i distrikt 3 till en folkomröstning om hyresreglering och beskattning av de rika för att finansiera en massiv expansion av allmännyttan.

Det som särskiljer henne bland praktiskt taget alla de nyinvalda socialisterna runt om i USA är att Kshama Sawant har använt sin kampanj för att främja bygget av ett brett arbetarklassbaserat och socialistiskt politiskt alternativ till Demokraterna. Trots framväxten av vänsterutmanare inom Demokraterna förblir partiet dominerat av storföretagsintressen.

Givet avsaknaden av ett verkligt arbetarklassalternativ lyckas Demokraternas ledare utså en del positiva illusioner om sitt parti, och framgångarna för Sanders 2016 och DSA-kandidaterna sedan dess öppnar en frisk debatt om huruvida Demokraterna kan omvandlas eller inte.

De flesta arbetande betraktar dock fortfarande Demokraterna som det ”mindre onda” i jämförelse med Republikanerna, och opinionsundersökningar visar gång på gång att en majoritet i USA vill ha ett nytt parti. De flesta av de nya socialistiska kandidaterna runt DSA ställer i spåren av Bernie Sanders upp som demokrater, i ett försök att motverka storföretagsdominansen över partiet. Den växande klyftan mellan representantshusets talman Nancy Pelosi å ena sidan och Alexandria Ocasio-Cortez och ”Kvartetten (The Squad)” å andra sidan har kommit att bli det mest synliga exemplet.

Detta återspeglar den tilltagande splittringen mellan Demokraternas huvudsakligen arbetarklassbaserade väljarbas och storföretagskontrollen av partiapparaten. Hela dynamiken skapar villkor för en historisk politisk förskjutning längs med klasslinjer, inklusive splittringar inom Demokraternas stora tältkoalition.

Socialist Alternative har varnat för att försök att omvandla Demokraterna kommer att leda till en återvändsgränd. Vi uppmanar alla socialister och vänsterorganisationer, särskilt DSA med dess omfattande medlemstillväxt, att ansluta sig till oss i förberedandet av grunden för ett brett, arbetarklassbaserat politiskt alternativ. I synnerhet om Bernie återigen blir odemokratiskt blockerad i primärvalen kommer potentialen växa för att bygga upp ett stöd för en utbrytning ur Demokraternas tvångströja och förbereda grunden för ett nytt parti för de arbetande människorna.

På valnatten då Trump blev vald till president uppmanade Socialist Alternative till omedelbar samordning av massprotester i städerna. Kshamas framträdande roll på det nationella planet som en av de mest välkända invalda socialisterna i USA utgjorde en avgörande plattform sprida denna uppmaning ifrån. Över 50 000 över hela landet hörsammade uppmaningen till att demonstrera. Detta växte in i massprotesterna på dagen då Trump svor presidenteden, med miljontals deltagare i de historiska ”kvinnomarscherna”, den största protestdagen i USA:s historia.

Trump har upprepade gånger deklarerat att ”Amerika kommer aldrig att bli ett socialistiskt land”. På den allra senaste tiden har Trumps rasande rasistiska, antisocialistiska attacker på fyra nya färgade kongresskvinnor, kända som ”Kvartetten”, satt ett stort nationellt strålkastarljus på Alexandria Ocasio Cortez, Rashida Tlaib, Ilhan Omar och Ayanna Presley. Även om endast AOC och Tlaib identifierar sig som socialister och DSA-medlemmar har de fyra tillsammans blivit den nya ungdomliga vänsterns ansikte som sätter sin särprägel på politiken i USA sedan Trumps framträdande. Kvartettens kraftfulla repliker mot Trumps rasistiska attacker har dominerat nyhetsrubrikerna.

Olyckligtvis har inte, trots att ilskan mot Trump har nått en feberartad topp och en klar och tydlig stämning finns för protester och motståndskamp, vare sig Bernie Sanders eller AOC använt sina enorma offentliga plattformar till att driva kampanjer för det slag av nationellt samordnade massprotester och direkta aktioner som skulle behövas för att driva igenom deras krav.

Att länka ihop uppmaningar till massprotester till försvar för invandrares rättigheter med djärva krav som en federal minimilön på 15 dollar i timmen, kostnadsfri sjuk- och hälsovård (Medicare-for-All) och ett massivt jobbskaparprogram ihopkopplat med en grön ny giv (Green New Deal) – samtliga klasskrav nära förknippade med Sanders, AOC och den nya

vänstern – skulle ta oss långt fram på vägen mot ett undergrävande av Trumps väljar- och sympatisörsbas och byggandet av arbetarklassolidaritet mot rasism och fördomar.

Om den socialistiska vänstern och arbetarrörelsen misslyckas med att tillhandahålla en klar och tydlig plan för massaktioner kommer arbetarklassvreden att förbli atomiserad och på det stora hela kanaliseras in i presidentvalet 2020. Detta kommer mestadels ta sig formen av storföretags-Demokraterna mot höger-Republikanerna, vilket lämnar de flesta arbetande utan någon verklig representation, och vidga utrymmet för högerpopulismen att kliva fram. Valnederlaget nyligen för Syriza (en koalition av den radikala vänstern) i Grekland efter deras uppåtgående till makten och deras påföljande förräderi bör utgöra en varning till den internationella vänstern om följderna av att begränsa vårt program till inomkapitalistiska reformer. De faror som vänstern står inför illustreras också av Corbys misslyckande med att tillhandahålla en klar klasspolitik i förhållande till Brexit, med minskande entusiasm för honom som följd.

Kshama Sawant (t.h) på 2019 års Seattle Pride Parade. Hennes återvalskampanj stöds av allt fler gräsrotsorganisationer och fackföreningar (Foto: Socialist Alternative).

Kshama fick stöd av varenda fackförening som gav stöd till någon kandidat 2015, trots det privata knorrandet från många konservativa fackliga ledare som skarpt vänder sig emot genuin klasskampspolitik. Många prominenta demokratiska politiker, som till exempel kongresskvinnan Pramila Jayapal och två sittande stadsfullmäktigeledamöter, kände sig tvungna att backa upp Kshama 2015, trots hennes uppmaningar till bygget av nytt vänsterpolitiskt alternativ.

Detta återspeglade också en förhoppning bland många inom Seattles liberala etablissemang att Kshama, i likhet med så många tidigare radikaler som lyfts upp till och in i maktens korridorer, skulle låta sig tämjäs och lära sig att spela efter deras regler.

Kshamas vägran att tona ner sin socialistiska klasskampspolitik och hennes vägran att hålla politisk oenighet bakom Stadshusets lyckta dörrar har inneburit att Seattles hela etablisssemang, från storföretagen till många så kallade ”progressiva” invalda demokrater, radar upp sig emot oss. Femton fackföreningar har backat upp Kshama, vilket återspeglar ett starkt gräsrotsstöd, men de konservativa ledare som dominerar det regionala Labor Council (ungefär arbetarrådet) backar upp en av Kshamas motståndare.

Kshama har utmanat den långvariga alliansen mellan många arbetarledare och Demokraternas partietablisssemang, och Socialist Alternative-medlemmar har hjälpt till att odla en gräsrotsopposition mot det konservativa ovanifrånförhållningsättet inom en del fackföreningar. Att vår ledning fick igenom kravet på en minimilön på 15 dollar i timmen har, samtidigt och tillsammans med andra segrar, gett arbetare ett nytt självförtroende till att kämpa. På dessa sätt har vi spelat en roll i att hjälpa till med att kristallisera fram ett skikt av vänsteraktivister inom Seattles fackföreningar. Storföretagen, Demokraternas etablisssemang och storföretagsvänliga media har också haft fyra år på sig sedan det senaste valet att bedriva en outröttlig smutskastningskampanj mot Kshama och Socialist Alternative.

Så mer än i något tidigare val kommer väljarna när de går till vallokalerna i distrikt 3 att göra ett väldigt medvetet val för eller emot en öppen marxist i Seattles stadsfullmäktige.

Kshama har ytterligare framhävt sitt stöd för socialism under denna valkampanj. Även om vi använder denna valrörelse för att driva kampanj för mer omedelbara reformer inom kapitalismen förblir det avgörande för socialistiska kandidater att popularisera nödvändigheten av en socialistisk samhällsomvandling och en demokratiskt planerad ekonomi som kan möta allas behov och garantera en frisk miljö.

Framträdande på hennes kampanjhemsida, som en del av Kshamas uppmaning till en grön ny giv (Green New Deal) för arbetande människor, är vår uppmaning att föra över ”USA:s stora energiföretag i demokratisk offentlig ägo och ställa om dem för ren energi(produktion)”. Vår kampanjplattform avslutas med ett klart och tydligt fördömande av detta system: ”Kapitalism har svikit de 99 procenten. Socialister kämpar för ett fundamentalt annorlunda samhälle, baserat på demokrati, jämlikhet och solidaritet.”

En seger i Seattle, med ett återval av Sawant, kommer att vara en seger för arbetare och socialister överallt. Det kommer att vara ett ytterligare steg i riktning mot att få slut kapitalismens vanstyre och byta ut detta system mot ett sant demokratiskt, socialistiskt samhälle kapabelt av möta alla människors och planetens behov.

Vad skiljer Sanders och Warren åt?

Tom Crean

Offensiv 19/9 2019

Trots att hon delar mycket av Sanders plattform säger Elizabeth Warren, som också vill bli Demokraternas presidentkandidat, att hon är en "kapitalist ända in i märgen" (Foto: Phil Roeder & Gage Skidmore / Flickr CC).

2020 års presidentval i USA markerar en dramatisk vändpunkt i amerikansk politik. Debatten inom Demokraterna utmärks allt mer av idéerna och förslagen från Bernie Sanders och Elizabeth Warren. Särskilt Sanders, tillsammans med kongressledamoten Alexandria Ocasio-Cortez, har populariserat "demokratisk socialism" som nu har en massiv attraktionskraft.

Enligt en studie nyligen av Axios skulle fyra av tio hellre leva i ett socialistiskt land än ett kapitalistiskt, och 55 procent av kvinnorna mellan 18-54 år förkastar kapitalismen. Detta återspeglar radikaliseringsen bland betydande skikt av befolkningen, särskilt ungdomar, som har levt igenom efterskalven av 2008 års ekonomiska kollaps.

Det återspeglar också effekten av Occupyrörelsen, Black Lives Matter och den växande kvinnorörelsen, likväl som återkomsten av arbetarkamp startad av lärarrevolterna. Men ett förkastande av nyliberalismen är inte detsamma som klarhet kring hur socialism skulle se ut. Sanders tal nyligen med rubriken "Hur demokratisk socialism är det enda sättet att besegra oligarkin" pekade på president Roosevelts (FDR) "New Deal" som en modell. Men sanningen är att FDR var väldigt tydlig under den stora depressionen med att detta var för att rädda kapitalismen, inte ersätta den.

Trots att hon delar mycket av Sanders plattform säger Elizabeth Warren, som också vill bli Demokraternas presidentkandidat, att hon är en "kapitalist ända in i märgen", och till skillnad från Bernie uppmanar hon inte till de slags massrörelser som behövs för att genomföra betydelsefulla förändringar.

Det är inga nyheter att Sanders politiska utsikter mer pekar på att reformera kapitalismen än mot marxismen (revolutionär socialism). Men i dagens kontext är uppmaningar som allmän sjukvård för alla, gratis universitetsutbildning och att studieskulderna stryks, 15 dollar i minimilön i hela landet och en grön ny giv, samt att dessa kopplas till att bygga en rörelse mot miljardärklassen som Sanders gör, en startpunkt för att diskutera mer grundläggande förändringar.

En nyckelfråga är hur Sanders program kan genomföras och om det är möjligt under dagens kapitalism. Sanders brukar peka på att det han uppmanar till har införts i andra avancerade kapitalistiska länder. Det är sant, men perioden där dessa segrar vanns var under en historisk exceptionell expansion av kapitalismen efter andra världskriget. Dagens verklighet är helt annorlunda.

I motsats till vad folk tror var det inte FDR:s ”New Deal”-politik som förde USA:s ekonomi ut ur den stora depressionen. Den avgörande faktorn i ”återhämtningen” var faktiskt mobiliseringen inför andra världskriget. Den enorma ödeläggelsen som kriget skapade lade grunden för den oemotsvarade ekonomiska expansionen under 1950- och 60-talet.

Två andra omständigheter spelade också in i efterkrigstiden: Styrkan i arbetarklassens organisering och hotet från Sovjetunionen, vars existens – trots den fruktansvärda stalinistiska deformationen – visade att ekonomin kunde byggas på en ickekapitalistisk grundval. Mot den bakgrunden vann arbetarklassen betydande framsteg för välfärd, pensioner, arbetarrättigheter med mera, särskilt i Väst Europa. Där gjordes många av dessa segrar till lagar på grund av trycket från arbetarklasspartier. I USA, där inget sådant parti fanns, vanns mindre och segrarna var mer sårbara.

Den djupa recessionen i mitten av 1970-talet var början på slutet för efterkrigsboomen. Kapitalisternas vinster stramades åt, och för att återställa lönsamheten gick de på offensiven mot levnadsvillkor och arbetarklassens sociala förmåner.

De stalinistiska regimernas kollaps hade en ytterligare effekt i att det satte arbetarrörelsen på reträtt. Kapitalismen verkade vara triumferande och många arbetarklasspartier, som de socialdemokratiska partierna i Europa, övergav alla anspråk på att stödja socialism och stod istället för nyliberala program.

Vi kommer nu ut ur denna period av reträtt, men kapitalismen är nu ännu mer instabil och krisbenägen. Kapitalisternas förmåga att göra betydande eftergifter är mindre jämfört med efterkrigstiden. Det enda sättet som vinster i samma omfattning som efter andra världskriget kan vinnas på nu är om kapitalisterna hotas av massrörelser från arbetare.

Det kommer att kräva bygget av kämpande fack och bildandet av ett nytt politiskt parti baserat på arbetarklassens intressen. Men även då kommer dagens segrar att vara mer osäkra. För att göra dessa segrar permanenta behövs det att ekonomins nyckelsektorer tas över i offentligt ägande under demokratisk arbetarkontroll; alltså, att påbörja omställningen till en genuint socialistisk ekonomi där arbetarklassen demokratiskt bestämmer samhällets prioriteringar.

I sitt tal nyligen lade Sanders ut en vision om en regering som kommer att stärka de sociala programmen, beskatta de rika och bryta upp monopolföretagen. På ett plan är detta inte så olikt det som Warren lägger fram.

Men en nyckelskillnad mellan henne och Sanders är inte det ena eller andra förslaget – det är att Sanders talar direkt till arbetarklassen och deras intressen. Han erkänner att hans program bara kan uppnås via en massrörelse som får till stånd en ”politisk revolution”. Warrens plan, å andra sidan, är rationellt argumenterande och politisk klipskhet! En sån approach har aldrig ändrat de härskande klassernas ståndpunkt.

Sanders lyfter arbetarklassens frågor. Aktivisterna som spelade en avgörande roll i att lansera lärarnas revolter ifjol i West Virginia, Arizona och Oklahoma inspirerades alla av hans valkampanj 2016. Vad som håller den härskande klassen vaken om nätterna är att Sanders valkampanj skulle kunna spela en ännu större roll denna gång i att förena krafterna för att återuppbygga en kämpande arbetarrörelse och ett nytt politiskt parti. Till och med de skikt inom eliten som föredrar Demokraterna skulle hellre se Donald Trump vinna nästa val än att se Bernie Sanders som president.

Trots att de använder alla knep de kan för att dra ner Sanders fortsätter han att definiera Demokraternas nomineringsprocess. Som den första debattrundan visade pressas 2020-kandidaterna, ofta mot sin vilja, till att stödja de krav som Sanders först populariserade. Deras falska progressivism ses som nödvändig för att blockera Sanders, men som han har

påpekat är detta ihåligt: ”Inget kommer att förändras om vi inte har modet att ta oss an Wall Street, försäkringsindustrin, läkemedelsindustrin, det militärindustriella komplexet, och den fossila bränsleindustrin”.

En Sandersregering skulle sättas under ett enormt tryck att överge sitt program. Om den inte gjorde det och istället mobiliserade arbetarklassen till att tvinga igenom förändringar, skulle den ställas inför ett oupphörligt motstånd från den härskande klassen. I den situationen skulle Sanders begränsningar behöva övervinnas.

För att exempelvis få till stånd en grön ny giv för arbetarklassen skulle det krävas att de stora energibolagen tas över i offentlig ägo. Att bemöta den kommande ekonomiska nedgången skulle kräva att det görs raka motsatsen till vad Obama gjorde 2009 när han räddade Wall Street – det skulle kräva att ta över storbankerna i offentlig ägo.

Det är därför vi stödjer Bernie Sanders – inte på grund av att vi håller med om hans definition av demokratisk socialism, utan eftersom hans program, och särskilt hans klassuppmaning, pekar åt rätt håll. Frågan som måste debatteras fram är hur vi kan få igenom hans program och gå bortom det till den nödvändiga slutsatsen: en socialistisk omvandling av samhället.

Proletären

Fox News talar klass – fördöms av Trump

August Eliasson

Proletären 9/9 2019

Vad ogillar amerikanerna mest med USA:s skattesystem? Den frågan ställde högerkanalen *Fox News* i en nationell opinionsundersökning.

Resultatet blev kanske inte riktigt vad kanalen hade hoppats på. Flest, 35 procent, svarade att de anser att rika inte betalar tillräckligt mycket skatt. Näst flest, 28 procent, ogillar hur regeringen spenderar skattemedlen.

Andelen som anser att rika betalar för lite i skatt är störst bland klassiska demokratiska väljare, men växer också i gruppen ”vita utan högskoleutbildning”.

Fox News korståg mot Demokraterna i allmänhet och det demokratiska etablissemangen i synnerhet har tvingat den mörkblå tv-kanalen att i allt högre grad ta upp ämnen som klass och ekonomi. I sin show Tucker Carlson tonight ifrågasätter den populära programledaren Tucker Carlson ”vänsterns” – vilket i USA ofta avser liberaler – bild av Trumpanhängare som rasister:

”Varje minut du är arg över rasfrågor är en minut du inte tänker på klass – som är den riktiga skiljelinjen i landet. Arbetare, oavsett hudfärg, har mycket mer gemensamt med varandra än vad de har med någon överbetald MSNBC-journalist”, säger Tucker Carlson i showen.

En som inte verkar gilla *Fox News* ”nya” inriktning är president Donald Trump. I ett flertal tweets har han kritiserat kanalen för att ha låtit politiker från Demokraterna komma till tals och för opinionssiffror som Trump anser vara fejkade. ”Fox News arbetar inte längre för oss!”, skriver han i en tweet den 28 augusti, vilket snabbt replikerades av *Fox News*-nyhetsankare som påpekade att det aldrig varit meningen att *Fox News* ska arbeta för presidenten.